

O'Neves

Greșeala paulei

Traducere de Violeta Badea

 CASACĂRȚII
Oradea, 2026

Cuprins

Capitolul I: Grijele Paulei	7
Capitolul II: Presentimentele domnișoarei Pelagie.	11
Capitolul III: Mult așteptata sosire.	17
Capitolul IV: Robert cel vesel	29
Capitolul V: Parcul cu palmieri.	41
Capitolul VI: Două planuri diferite	49
Capitolul VII: Un sclav care se crede liber	57
Capitolul VIII: Intriga Paulei.	65
Capitolul IX: La oficiul poștal	81
Capitolul X: O scrisoare misterioasă	87
Capitolul XI: Prinsă în propria-i capcană .	95
Capitolul XII: Peggy așteaptă în zadar. . .	103
Capitolul XIII: O sclavă rebelă	109
Capitolul XIV: Paula e judecată.	119
Capitolul XV: Robert este discreditat. . .	131
Capitolul XVI: Mărturisirea Rebeccăi . . .	139
Capitolul XVII: Regatele.	149

Capitolul I

Grijile Paulei

Așezată leneș într-un mic fotoliu, cu un cot pe genunchi și cu fruntea sprijinită în mână, Paula era adâncită în gânduri, și gândurile îi erau triste, pentru că fruntea-i albă, încadrată de o claie minunată de păr castaniu închis, îi era brăzdată de o cută. Ochii mari și negri ai fetei reflectau inteligență, iar gura fermă anunța o fire puternică.

Moartea mamei, survenită cu aproape șase luni în urmă, îi conferise Paulei rolul de stăpână a casei și fata ajunsese să constate că această sarcină era prea grea pentru umerii ei tineri. Camerista era leneșă și dezordonată, iar bucătăreasa, arțăgoasă și

cheltuitoare. Domnul Daubray, tatăl Paulei, se plângea adesea de faptul că locuința nu e îngrijită cum trebuie, însă, fiind cu totul absorbit de conducerea unei bănci importante, el constata mersul prost al lucrurilor fără a se gândi să îndrepte situația.

Înzestrată cu o fire hotărâtă, Paula vru de mai multe ori să corecteze aceste neajunsuri, de care își dădea seama foarte bine, însă vârsta fragedă și lipsa de experiență făceau ca intervențiile ei să pară stângace și nelalocul lor.

Dimineața, la micul-dejun, Paula fusese cât pe-aci să plângă, și amintirea recentei umilințe încă o mai făcea să roșească până în vârful nasului.

Cu o seară înainte, domnul Daubray se plânsese de monotonia meniurilor. În această dimineață, Paula coborâse în bucătărie și îi dăduse Rozaliei, bucătăresei, indicațiile care o costaseră lungi cugetări. Bucătăreasa obiectase, însă Paula își afirmase autoritatea pe un ton ce nu suporta replici, și Rozalia îi răspunse îmbufnată:

— Totul va fi așa cum doriți, domnișoara Paula.

Dar, vai! Dejunul se dovedi a fi un dezast. Paula nu știa că și pentru compunerea unui meniu trebuiesc respectate anumite reguli, ca la gramatică, și comandase bucatele preferate ale tatălui.

Fără a remarca buna intenție a Paulei, domnul Daubray, mirat de această ciudată succesiune a bucatelor, o certase pe Rozalia, însă bucătăreasa îi răspunse obraznic că ea nu putea să-l mulțumească pe domnul Daubray și să asculte de domnișoara Paula în același timp.

Fără să o certe pe bucătăreasă pentru obraznicie, domnul Daubray îi interzise Paulei să se mai amestece în treburile care nu o privesc. Paula tăcuse – nimeni nu-și permitea să-l contrazică pe tatăl ei – și își mușcase buzele până la sânge, căci Rozalia o privise rânjind și până și „gâsculița” de Alina începuse să râdă.

Paula revedea în minte cele întâmplate și, cu inima grea, fetița murmură:

— A venit timpul ca toate acestea să se sfârșească. Din fericire, „ele” sosesc mâine!